

## Cerkvene zadeve.

### Moč rožnega venca.

Naj mi bo dovoljeno, preč. g. urednik, v Vašem velečenjem listu nekoliko poročati o čudoviti moči rožnega venca, o tej lepi in krasni molitvi sv. kat. cerkve, ki je današnjim zlobnim časom, ko verska zavest čedalje bolj gineva, čednost se spodkopava, hudobija pa proslavlja, silno potrebna. In ravno to daja tudi povod sivolasemu starčku v Rimu, Leonu XIII., da ves čas svojega slavnega vladanja krepko povzdigujejo svoj višjepastirski glas, ter z apostolsko navdušenostjo vnemajo ves katoliški svet za pobožno gojitev rožnega venca preblazene D. Marije, da bi se po njeni priprošnji med kristijani pravo krščansko mišljenje in življenje zopet vzbudilo, sv. cerkvi pa zadobila mir in zmaga nad ljutimi sovražniki. In je mar ta višjepastirski glas, le glas vpijočega v puščavi? Nikakor ne, dragi bralec! Ljudstvo, ki še ima količak verskega čuta, zvesto spolnjuje ta ljubeznjivi očetovski opominj, da čedalje z večjo gorečnostjo opravlja to lepo Marijino molitev, z radostjo zabeležuje svoja imena v bratovsko knjigo sv. rožnega venca, se z veseljem udeležuje raznih rožnivenških pobožnostij ter vzlasti praznik rožnega venca, dan 2. oktobra prav svečano obhaja. Tudi mi smo letos, pri Sv. Benediktu v slov. goricah, ta praznik s toliko slovesnostjo in s tolikim veseljem praznovali, kakor še ga menda do zdaj Benediška fara ni obhajala. Že predvečer tega praznika, takoj popoldne vrelo je ljudstvo od vseh strani skupaj in proti 5. uri videl si dolgo vrsto pobožnih vernih s prav lepo podobo Matere božje v svoji sredini, med slovesnim zvonjenjem in pokanjem možnarjev ter mičnim prepevanjem nježnih Marijinih pesmij polagoma pomikati se proti farni cerkvi, ki je bila od zunaj z mlaji in venci prav lepo okrašena, pa tudi od znotraj ni manjkalo primerne kinča, katerega so priredili vrli mladeniči in pobožna dekleta omenjene fare. Že ta večer, posebno pa drugi dan, bila je cerkev skoraj neprenehoma nalačena, ogromno število pobožnih pristopilo je k mizi Gospodovi, k čemur so pripomogli v svoji znani pastirski gorečnosti vedno nam dragi in ljubi duhovni bratje iz sosednjih župnij, mogočno se je po cerkvi razlegalo lepo vbrano petje pobožnih pevcev, na slehernem obrazu bralo se je veliko veselje in nepopisljiva radost. Kaj pa se je godilo? Komu je veljala ta slovesnost? Materi božji, kraljici sv. rožnega venca, kar ti je že napis pred velikimi vrati naznanjal: Kraljica sv. rožnega venca, prosi za nas! Ta dan se je namreč v naši farni cerkvi pri novem Marijinem oltarju, katerega je priskrbel obče znani podobar slov. goric L. Perko, uvedla glavna bratovščina sv. rožnega venca blažene D. Marije, ki ima sledeče tri imenitne namene: 1. Da kraljico sv. rožnega venca prav pobožno častimo; saj se ima vsakdo izmed nas tej ljubi Materi zahvaljevati za mnoge dobrote in milosti, katere je po njeni priprošnji že prijel, ali prositi za nove, ki še mu bodo v prihodnje potrebne. 2. Drugi namen je, da z lepim kršč. življenjem eden drugega unemamo za pravo pobožnost in svetost, ter se v čednosti čedalje bolj utrdimo. 3. Tretji namen pa, da gojimo pravo bratovsko ljubezen med seboj, ker se vsi udje smatrajo kot posebne otroke Marijine in brate v Kristusu, ki se nad vse trudijo po marljivem doprinasanju duhovnih in telesnih del usmiljenja, eden drugemu v nebesa pomagati. Sleherni ud te bratovščine moli vsaki teden za-se celi rožni venec, in vsi udje so, kakor jedna velika duhovna roža, katere prijeten duh se vzdiga tje pred tron Marijin, ter to dobro mater tako rekoč sili svojim otročjem v vsakdanjih duševnih in telesnih potrebah pomagati.

## Gospodarske stvari.

### Nekaj o pogozdovanji hoste.

Gozd, imeniten za vsak kraj iz zdravilnih razlogov, važen zanj kot vpliven faktor v lepoti in krasoti njegove narave, ima za našega kmeta posebno važnost v materijelnem oziru. A če hočeš gozd si izkoristiti, moraš ga tudi primerno gojiti in trebiti. Vendar nahajamo v naših gozdih prav pogostoma žalostno prikazen, da je cela odgoja dreves pomanjkljiva, da na enem hektaru (1 hektar ima 10.000 m<sup>2</sup>) životari po več tisoč rastlin in dreves, veliko se ve, da suhih in polomljenih, veliko tudi takih, ki so ravno na tem, da se posušijo. Umevno je, da tako zanemarjen gozd ne bode posestniku v toliko korist, kakor gozd pravilno gojen — dobra odgoja je tukaj pogoj, brez katerega ni upanja na znaten dobiček.

Motrimo gozd, ki se je sam zasadil brez urejevalne in zanj toliko, potrebne človeške roke! V njegovi mladosti zapazimo, da se drevesca kar jedno drugega tiščijo in jih je včasih po stotisoč na enem hektaru vzrastlo; in čim starejša in obširnejša postajajo, tem večja je tudi gnječa. Kaj pa je posledica tega? Nejednako razvijanje raznih dreves: Nekatera vzrastejo visoko ter hrepenijo navzgor, kjer imajo potrebnega zraka in luči dovolj, druga pa, koja nimajo neobhodnih pogojev svoje eksistence, zaostanejo za njimi vedno majhna. Taka nezdrava drevesca, katerim slednjič celo prostora in zraka ne dostaje, razvijajo se nepravilno, ubožno in so, ker vendar le dolgo životarijo in tudi na razvijanje svojih sosedov slabo vplivajo, gozdu na kvar. Nasvetovati je tedaj, taka drevesca, katera je narava sama obsodila na počasno smrt in niso za nas posebne porabnosti, pravočasno iztrebiti ter tako naravo in njen smoter podpirati. Poseben čas zaznamovati, kateri je najbolj prikladen takemu trebljenju in čiščenju, je težko, ker je odvisen od lesa samega in njegovih posebnosti, od zemlje, na kateri drevesa rastejo, od ozračja, ako je vlažno ali ne, od klimatičnih in temperaturnih odnošajev. V obče si zapomnimo: s trebljenjem začnemo tedaj, ko imajo debla, potrebljena in preredita, moči dovolj, ubraniti se atmosferskim vplivom — tedaj v času, ko že začnejo spodnje svoje vejice izgubljati in ter sama se čistiti. To delo naj se potem ponavlja, kolikorkrat je mogoče — tolikokrat vsaj, da se vsaka neredna rast in vsako nepravilno razvijanje zatre. Vendar nočemo nikakor s tem trditi, da se na popolnoma mladih drevescih tako čiščenje sme vršiti, ne, priporočati je celo, posebno ako se zajedavke zelo razraščajo in se je bati, da mlada, nežna drevesca zadušijo; v tem slučaju se morajo take škodljive rastline naenkrat in brez usmiljenja izsekati. Tak izsek naj se čez leta ponovi, in sicer vsakokrat, kadar se zajedavke zopet prikažejo: čeravno nam je to hipno na kvar in se momentani dobiček zatré, je vendar škoda, ki se je z njim zabranila, veliko večja. Tudi pravi čas ponovljenja trebitve je težko nasvetovati, ker je potreba zopetnega čiščenja odvisna od učinkov prvega. V obče naj se trebljenje ponovi, ako se je znatno število nezdravih in hirajočih dreves zopet pojavilo. In da še dam kak praktičen navod, uči nas skušnja, da se trebljenje, ponovljeno čez 15 ali 20 let, najbolje obnese.

Kar se načina in intenzivnosti trebljenja dostaje, ne moremo nič tehtnega, v obče veljavnega navesti, kar bi naj bilo v obče naše vodilo. Trebimo lahko globoko in obsežno, z drevesci, ki so popolnoma zatrta ali narnarano hirajoča, potrebimo lahko tudi taka, koja nosijo zvanjani znak še le početega notranjega hiranja ali pa so tako velika vzrasla, da so svojim manjšim sosedom na kvar, ali mi trebimo, skrbno in varčno, le tista dre-